

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У 16623/16
Дана 17.05.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, мр Весне Чогурић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ..., поднетој против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења, број: 112-01-914/2016-01 од 20.10.2016. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.05.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива, поништено је решење Генералног секретара Владе, ... број: ... од 19.08.2016. године и то: тачка 1. диспозитива решења (којом је одлучено о распоређивању тужиле на радно место за координацију послова Административне комисије, у Служби административне комисије, у Сектору за припрему и обраду седнице Владе и радних тела Владе, које је разврстано у звање самосталног саветника, утврђено под редним бројем 25. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Генералном секретаријату Владе, почев од 04.04.2016. године) и тачка 3. диспозитива решења (којом је одлучено о праву тужиле на додатак на основну плату по основу навршених година рада у радном односу код послодавца). Ставом 2. диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена на решење Генералног секретара Владе, ... број: ... од 19.08.2016. године, о одређивању платне групе, платног разреда и коефицијента за обрачун (тачка 2. диспозитива решења).

Решењем Генералног секретара Владе ... број: ... од 19.08.2016. године, ставом 1. диспозитива тужиле, државни службеник, распоређена је на радно место за координацију послова Административне комисије, у Служби Административне комисије, у Сектору за припрему и обраду седница Владе и радних тела Владе, које је

разврстано у звање самостални саветник, утврђено под редним бројем 25. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Генералном секретаријату Владе почев од 04.04.2016. године. Ставом 2. диспозитива, именованој се одређује VII платна група, први платни разред и коефицијент у висини од 3,16 за обрачун и исплату плате, док према ставу 3. диспозитива, тужила има право на додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца, без обзира у ком државном органу је била запослена.

У тужби, поднетој Управном суду дана 24.11.2016. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа у тачки 2. диспозитива из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Указује да је Жалбена комисија Владе тачком 2. диспозитива оспореног решења жалбу одбила, као неосновану и притом цитирала члан 19. Закона о платама државних службеника и намештеника, које позивање на члан 19. наведеног закона је по мишљењу тужиле, погрешно из разлога што после доношења новог правилника тужила није премештена на друго одговарајуће радно место, већ је распоређена на исто радно место на коме је и до тада радила, а такође наведени члан 19. не искључује правилну и потпуну примену права код одређивања коефицијента, која захтева и примену члана 16. када су за то испуњени услови. Навела је да предмет ове управне ствари није и не може бити одређивање “основног коефицијента” након распоређивања на одговарајућа радна места по доношењу новог правилника, како то наводи тужени орган, јер закон којим се уређују плате државних службеника не познаје појам основног коефицијента. Сматра да је предмет ове управне ствари одређивање коефицијента државном службенику на извршилачком радном месту, односно доношење решења о коефицијенту из члана 14. Закона о платама државних службеника и намештеника, а свако одређивање коефицијента, па и када се коефицијент одређује након распоређивања државних службеника, после доношења новог правилника, захтева правилну примену права, што укључује и примену члана 16. Закона о платама државних службеника и намештеника. Такође, није у складу са законом образложење првостепеног органа да се решењем о распоређивању, не може утврдити напредовање државног службеника, без претходно донетог решења о напредовању, у складу са одредбом члана 87. став 3. Закона о државним службеницима, будући да се решењем о распоређивању не утврђује коефицијент, већ се врши распоређивање државног службеника на одговарајуће радно место и тужила се на то решење о распоређивању из тачке 1. диспозитива првостепеног решења није ни жалила, већ се искључиво жалила на решење о коефицијенту из тачке 2., јер јој је њиме због погрешне примене материјалног права утврђен мањи коефицијент од оног који јој по закону припада. Такође, сматра да је погрешно везивање права на напредовање у виши платни разред за доношење посебног решења о напредовању, односно право на напредовање у виши платни разред може да зависи само од тога да ли су за то испуњени законски услови, јер је суштина овог права у томе да се државном службенику који за то испуњава услове, призна право на већи коефицијент, односно коефицијент вишег платног разреда платне групе у којој је сврстано његово радно место. “Процедура предлагања”, на коју се првостепени орган позива, није никакав правом уређен поступак, већ представља неправилну праксу првостепеног органа која доводи до нарушавања права државних службеника. Истиче повреду члана 36. Устава Републике Србије доношењем два различита решења од

05.07.2016. године и решења од 20.10.2016. године. Са свега напред наведеног, предлаже да Управни суд уважи тужбу, поништи оспорено решење у тачки 2. диспозитива и реши по тужилиној жалби тако што ће поништити тачку 2. првостепеног решења и одредити јој коефицијент од 3,49, трећег платног разреда, VII платне групе. Уколико Управни суд не реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновни поступак. Такође, тужила је истакла захтев за накнаду нематеријалне штете, у складу са чланом 16. Закона о управним споровима, због повреде права права на једнаку заштиту и на правно средство из члана 36. Устава Републике Србије, односно да суд обавезе тужени орган да тужили на име накнаде, тј. претрпљених душевних болова због повреде права личности, односно људског права из члана 36. Устава Републике Србије, исплати износ од 50.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, утврдио да тужба није основана.

Ово стога, што из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да је тужила државни службеник у Генералном секретаријату Владе, да је након доношења новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству Генералном секретаријату Владе, 08 број: 110-00-2720/2016 од 08.03.2016. године, на који је сагласност дала Влада закључком 05 број: 110-3351/2016 од 31.03.2016. године и који је ступио на снагу 01.04.2016. године, тужила решењем, ... број: ... од 04.04.2016. године, распоређена на радно место за координацију послова Административне комисије, у Служби административне комисије, у Сектору за припрему и обраду седнице Владе и радних тела, које је разврстано у звање самосталног саветника, које је утврђено под редним бројем 25. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Генералном секретаријату Владе и да је, с обзиром на тако извршено распоређивање, одређен коефицијент од 3,16 према првом платном разреду, VII платне групе. Поступајући по изјављеној жалби на решење ... број: ... од 04.04.2016. године, тужени орган је решењем од 05.07.2016. године, поништио тачку 2. диспозитива првостепеног решења од 04.04.2016. године, којим је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате (због примене одредби прелазног режима и утврђеног привременог режима напредовања, којим је установљено ограничење у напредовању од 20% од укупног броја службеника, а који се могао примењивати до 01.01.2011. године) и предмет вратио на поновни поступак. Увидом у ожалбено решење, тужени орган је утврдио да је у поновном поступку првостепени орган поново одлучио о распоређивању тужиле у тачки 1.

диспозитива решења и о праву на додатак на основну плату од 0,4%, у тачки 3. диспозитива решења, иако је у том делу првостепено решење од 04.04.2016. године, коначно. Имајући у виду наведено, сагласно члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), решио је као у ставу 1. диспозитива оспореног решења.

Одредбом члана 134. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05 ... 99/14) прописано је: да се у случају доношења новог Правилника сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања.

Законом о платама државних службеника и намештеника (“Службени гласник РС”, бр. 62/06...99/14) прописано је: да се коефицијенти за положаје и извршилачка радна места одређују тиме што се сваки положај и свако извршилачко радно место сврстава у једну од 13 платних група; да се положаји сврставају у платне групе од I-V, а извршилачка радна места у платне групе од VI-XIII (члан 9.); да се коефицијент за извршилачко радно место одређује према платном разреду платне групе у којој се налази извршилачко радно место (члан 13. став 2.); да се државном службенику који је трајно или привремено премештен на друго радно место које је у истом звању као радно место са кога је премештен (одговарајуће радно место) одређује коефицијент који је имао до премештаја (члан 19. став 1.); да се тиме не дира у правила о одређивању коефицијента руководиоцу унутрашње јединице (члан 19. став 2.); да се државном службенику који престане да руководи унутрашњом јединицом коефицијент смањује за 2 платна разреда (члан 18. став 2.).

Даље, поступајући у жалбеном поступку, односно ценећи наводе жалбе која се односи на став 2. првостепеног решења, тужени орган је нашао да је правилно поступио првостепени орган, с обзиром да је у конкретном случају, тужилца распоређена на радно место у звању које је имала пре распоређивања (самостални саветник), те када је тужилци одредио коефицијент од 3,16, сврставајући је на радно место у одговарајућу платну групу (VII), сагласно члану 13. Закона о платама државних службеника и намештеника и одређујући јој први платни разред те платне групе. Ово стога, јер према члану 19. наведеног закона, државном службенику који је премештен на друго радно место које је у истом звању као радно место са кога је премештен (одговарајуће радно место), одређује се коефицијент који је имао до премештаја, с тим што се не дира у правила о одређивању коефицијента руководиоцу унутрашње јединице, при чему је прописано и то да се државном службенику који престане да руководи унутрашњом јединицом коефицијент смањује за два платна разреда (члан 18. став 2.). С обзиром на то да је тужилца распоређена на извршилачко радно место, које је разврстано у звање самостални саветник, тужени орган је утврдио да је првостепени орган правилно применио наведене одредбе Закона о платама државних службеника и намештеника, односно да је правилно спровео поступак, правилно извршио сврставање извршилачког радног места у одговарајућу платну групу, правилно одредио платни разред и утврдио висину коефицијента за обрачун и исплату плате, због чега је поднета жалба која се односи на тачку 2. диспозитива првостепеног решења одбијена, као

неоснована.

У жалбеном поступку тужени орган је ценио навод жалбе, односно захтев тужиле да се наведено решење у ставу 2. поништи и да јој се одреди трећи платни разред, а у складу са одредбом члана 16. Закона о платама државних службеника и намештеника, али је правилно нашао да је исти неоснован, будући да у конкретном случају није у питању одређивање коефицијента државном службенику по основу напредовања у виши платни разред који је последица оцењивања, које је прописано чланом 16. наведеног закона, већ је предмет ове управне ствари, одређивање основног коефицијента за обрачун и исплату плате након распоређивања, односно премештаја на одговарајућа радна места по доношењу новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији у Генералном секретаријату Владе.

По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је сагласно члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), донео одлуку као у ставу 1. диспозитива оспореног решења, као и када је сагласно члану 230. став 1. истог Закона, донео одлуку као у ставу 2. диспозитива оспореног решења.

Суд је посебно ценио навод тужбе да није у складу са законом образложење првостепеног органа, у делу у коме је наведено да се решењем о распоређивању не може утврдити напредовање државног службеника, без претходно донетог решења о напредовању, у складу са одредбом члана 87. став 3. Закона о државним службеницима, јер се решењем о распоређивању не утврђује коефицијент, већ се врши распоређивање државног службеника на одговарајуће радно место и тужилца се на то решење о распоређивању из тачке 1. диспозитива првостепеног решења није ни жалила, већ се искључиво жалила на решење о коефицијенту из тачке 2., јер јој је њиме због погрешне примене материјалног права утврђен мањи коефицијент од оног који јој по закону припада, али је оценио да је исти неоснован. Ово стога, јер у конкретном случају није у питању одређивање коефицијента државном службенику по основу напредовања у виши платни разред који је последица оцењивања, које је прописано чланом 16. наведеног закона, већ је предмет ове управне ствари, одређивање основног коефицијента за обрачун и исплату плате након распоређивања, односно премештаја на одговарајућа радна места по доношењу новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији у Генералном секретаријату Владе.

Суд је ценио и навод тужбе којим се указује на незаконитост оспореног решења и повреду уставне одредбе члана 36. Устава Републике Србије, којом се јемчи једнака заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе, као и право свакога на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу, али налази да није од утицаја на оцену законитости оспореног решења, јер је одлучивање о наведеним питањима у надлежности Уставног суда Србије.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су, имајући у виду напред наведено, без утицаја на правилност и законитост оспореног решења. Осим тога, ти наводи су истоветни наводима жалбе, који је тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. ЗУП-а, потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Предлог тужиље да суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције није уважен, с обзиром на то да је тужба одбијена, па нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

Како је тужба одбијена, то нису испуњени услови за одлучивање суда о захтеву тужиље за накнаду нематеријалне штете у износу од 50.000,00 динара, сагласно одредби члана 45. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.05.2019. године, 2 У 16623/16

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић-Салзбергер, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР